



Intieme keuzes

DEEL 2 (Part 2)
(Intimate Exchanges)

Een vrolijk spel

door

ALAN AYCKBOURN

vertaling

Jan Tol

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **INTIEME KEUZES DEEL 2 (PART 2) – INTIMATE EXCHANGES** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **ALAN AYCKBOURN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

VOORWOORD AUTEUR:

Intieme keuzes is geschreven voor twee personen. Natuurlijk kan het gespeeld worden door een grotere groep, maar het eindresultaat zal, in mijn ogen, oneindig minder voldoening geven. Hetzelfde geldt voor de alternatieven; het is mogelijk om juist één versie te spelen, maar het geeft een minder theatraal optreden. Als, om welke onvermijdelijke reden dan, de beslissing is genomen om juist één versie te spelen, of één alternatief met een grotere groep, of zelfs meerdere versies met een grotere groep, dan zou ik dankbaar zijn, als het publiek wordt geïnformeerd over wat mijn originele voorkeur was. Dit zal helpen (a) om uit te leggen, waarom de spelen zo sterk persoonlijk geconstrueerd zijn en (b) om het publiek te laten weten wat ze hebben gemist.

Alan Ayckbourn.

VOORWOORD VERTALER:

Intieme keuzes bestaat uit een serie van spelen van in totaal acht scripts en meer dan 30 scènes. Ieder spel begint met een vrouw (Celia), die geconfronteerd wordt met een klein onbenullig probleem. Zal ze de verleiding kunnen weerstaan, haar eerste sigaret op te steken voor zes uur 's avonds? (Hoe het begon) Op sommige dagen is ze sterk, op andere dagen niet. Deze twee mogelijkheden van keuzes resulteren in Deel I en Deel II van Intieme keuzes. In ieder deel, aan het eind van de eerste scène, zal een ander persoon een keuze moeten maken en een beslissing moeten nemen. Deze keer een iets belangrijkere beslissing. Na iedere volgende scène moet er weer een nieuwe keuze worden gemaakt. Deze worden steeds belangrijker.

Jan Tol.

SCÈNES:

Hoe het begon

Bezoek van een vriend

Diner op de patio

Een golfwedstrijd

Een Paasgroet of De overwinning van een vriendschap

Voor meerdere keuzes zie:

Deel I , Part 1 en 2

Deel II, Part 1

PERSONEN:

CELIA
MILES
SYLVIE
ROWENA
IRENE
TOBY
JOSEPHINE
CONNIE (alleen een stem)

DECOR:

Het geheel speelt zich grotendeels af in de tuin van Celia en Toby. Omdat dit decor zal overheersen gedurende de eerste helft van het spel, zal het alleen variëren op die plaatsen waar het noodzakelijk is om de aandacht te verleggen. In zijn totaliteit is het een mooi aangelegde tuin, die echter in de loop van de jaren verwaarloosd is. Aan de linkerkant staat het huis. Het is modern, gebouwd door Toby's voorganger en staat op het terrein van de particuliere school voor voorbereidend hoger onderwijs en is dus het huis van het hoofd van de school. Rechts van het huis is een patio, waarop een tuintafeltje staat, waarvan duidelijk blijkt dat het vele winters heeft buiten gestaan. Er staan geen tuinstoeltjes bij. Op het tuintafeltje staan een lege koffiemok, een pakje sigaretten en een aansteker. Een hobbelig grasveldje leidt naar de schuur of tuinhuis, wat rechtsachter op het toneel staat. Tussen het huis en de schuur staat een laag muurtje, dat als omheining dient. Daarachter bevindt zich (echter niet te zien) een speelveld, waarvandaan regelmatig kinderstemmen zijn te horen. Het is een heerlijke zonnige dag in juni. Om precies te zijn: maandag 14 juni. De zomermaanden komen er aan.

TIJD:

Hoe het begon (vijf jaar geleden)
Bezoek van een vriend (vijf seconden later)
Diner op de patio (vijf dagen later)
Een golfwedstrijd (vijf weken later)
Een paasgroet of De overwinning van een vriendschap (dit jaar)

HOE HET BEGON

Bij aanvang is er niemand op het toneel. Na even komt Celia, een enigszins bezorgd kijkende vrouw van net in de dertig, op uit het huis. Ze heeft werkkleding aan en een hoofddoek om haar hoofd geknoopt. Ze is duidelijk betrokken geweest bij zwaar huishoudelijk werk.

CELIA (*roepend richting huis*): Ze moeten in de schuur zijn. Ik zal wel kijken... Luister Sylvie, ga jij door op de vliering. Ik kom zo bij je, goed? (*ze luistert, roept dan weer*) Sylvie... (*geen antwoord. Celia haalt haar schouders op, blijft even op de patio staan om bij te komen. Ze heeft zich meer ingespannen, dan ze zich realiseerde. Ze kijkt richting zon en haalt even diep adem. Dan bekijkt ze zichzelf en veegt terloops de stof van haar kleding. Ze veegt haar voorhoofd af met haar arm. Verheugd, omdat ze er voor de rest goed uitziet, loopt ze voorwaarts naar de schuur. Haar ogen vallen op het pakje sigaretten op de tafel. Ze aarzelt, stopt en overweegt. Zal ze wel, of zal ze niet bezwijken voor de verleiding?*)

In feite zijn we hier op het punt aangeland, dat we de eerste keuze moeten maken. Deze keuze is nog betrekkelijk klein. Later in het spel moeten er belangrijkere beslissingen worden genomen.

Zal Celia breken met haar eigen regels om voor zes uur 's avonds geen sigaret op te steken?

BEZOEK VAN EEN VRIEND

Celia is niet bezweken voor de verleiding en loopt braaf naar de schuur en gaat naar binnen. Hoewel de binnenkant van de schuur niet te zien is gedurende deze scène, horen we Celia vanuit de schuur, waar het vol staat met oude spulletjes.

CELIA (*in schuur*): Oh, God. (*ze gooit van alles opzij, op zoek naar iets. Het geluid van de voorbel klinkt. Celia, die dit niet hoort, gaat door met sorteren*) Eerlijk, dit is... Hoe kan nu iemand verwachten... (*ze gromt, als ze iets zwaars optilt*) dat je hier iets kunt vinden...Aaah. (*ze gooit nog meer dingen opzij en gromt weer. Het geluid van de bel klinkt. Het lawaai in de schuur stopt. Celia steekt haar hoofd buiten de deur van de schuur en luistert, er niet zeker van zijnde, dat ze iets hoorde. Als ze niets meer hoort, gaat ze de schuur weer in. Even later komt ze naar buiten met een huishoudtrap. Nadat ze de schuur heeft dicht gedaan, sleept ze de trap mee, richting het huis. Ze passeert weer de sigaretten op de patio. Ze stopt weer even, blijft staan en aarzelt. Miles komt de tuin in. Hij is een magere, enigszins treurige man, van ongeveer dezelfde leeftijd als Celia*)

MILES: Celia.

CELIA: Oh, hallo, Miles.

MILES: Hoe gaat het?

CELIA: Geweldig. Was jij dat?

MILES: Pardon?

CELIA: Was jij aan het bellen?

MILES: Nee.

CELIA: De voordeurbel.

MILES: Nee.

CELIA: Zo net.

MILES: Nee.

CELIA: Ik dacht, dat ik iemand hoorde.

MILES: Ik denk niet, dat ik het was. Nee, het kan mij niet geweest zijn.

Wacht even. Het kan vrijwel zeker Hepplewick geweest zijn.

CELIA: Hepplewick?

MILES: Je weet wel, Lionel Hepplewick. Ik dacht, dat ik hem een minuut geleden weg zag lopen.

CELIA: Oh. Echt? Vraag me af, wat hij moest.

MILES: Je ziet er gehaast uit.

CELIA: Ja. Ik ben de zitkamergordijnen er aan het afhalen.

MILES: Ah. Ja.

CELIA: Sylvie en ik zijn druk bezig met schoonmaken.

MILES: Voorjaarsschoonmaak.

CELIA: In juni, ja. Beter laat dan nooit.

MILES: Eh...Celia. Heb je een minuutje?

CELIA: Niet echt, nee.

MILES (*gehinderd*): Oh. Goed dan. (*pauze*)

CELIA: Als je het niet erg vindt, Miles.... we hebben het verschrikkelijk druk.

MILES: Ja.

CELIA: Ik bedoel, ik ben werkelijk...we zijn werkelijk...nou ja...we hebben echt geen tijd. (*prikkelbaar*) Dat kun je toch wel zien?

MILES: Oh. Ja, ja, ja. Nee, nee, nee. Maakt niets uit. Nee, nee. (*een stilte. Miles blijft staan*)

CELIA: Het is klaarblijkelijk belangrijk.

MILES: Ja, nou...

CELIA: Oh, lieve Heer. Okay. (*blijft staan, houdt nog steeds de trap vast*)

MILES: Wil je die soms eerst weg brengen?

CELIA (*negeert zijn suggestie*): Het is zeker niet iets, wat je misschien met Toby kunt bespreken?

MILES: Niet echt, nee.

CELIA: Oh.

MILES: Het gaat juist om Toby, weet je.

CELIA: Oh, waarom moet je er met mij over praten, Miles? Waarom ik?

MILES: Jij bent zijn vrouw, Celia, daarom.

CELIA: Ja, ik weet het, maar...er is niets, dat ik kan zeggen. Wat Toby doet is zijn eigen zaak. Praat met hem.

MILES: Het is meer dan alleen maar Toby. Het is ook de school, Celia. Ik heb het over de school.

CELIA: Praat dan met het bestuur van de school. Ik ben alleen maar zijn vrouw. Ik heb geen enkele invloed. Ik ben alleen maar een onbezoldigd, niet-meestemmend, niet-deelnemend... ding op de achtergrond. Het heeft geen enkele zin, om er met mij over te praten, Miles. Eerlijk niet.

MILES: Dat is niet waar, Celia, dat weet je. (*na een pauze*) Je bent zeker niet een ding. (*na een pauze*) Luister. Luister, ik zal eerlijk tegen je zijn, Celia. Ik zal alle kaarten op tafel leggen en ik zal absoluut open tegen je zijn. Ik zet nu de pet op van de voorzitter van de raad van bestuur, goed?

CELIA: De pet?

MILES: Wat?

CELIA: Luister, ik heb Sylvie op de vliering achter gelaten.

MILES: Jij bent absoluut het middelpunt van deze plaats, Celia, je weet dat. Jij bent de spil waar alles om draait. De gehele institutie zal

instorten zonder jou.

CELIA: Nonsens.

MILES: Iedereen komt naar jou met hun problemen.

CELIA: Nou, dat doen ze, ja. Omdat ik stom genoeg ben, om naar ze te luisteren.

MILES: Het personeel komt bij jou. De kinderen komen bij jou. De ouders.

CELIA: De ouders doen dat zeker.

MILES: Nou dan. Je bent geweldig. Helemaal geen niet-deelnemend ding. Juist het tegenovergestelde. Als Toby maar een kwart van dat bezat.

CELIA: Het spijt me. Ik ben er niet op voorbereid, om over Toby te praten.

MILES: Ja, dat straalt grote loyaliteit uit. Grote loyaliteit.

CELIA: Heeft niets te maken met loyaliteit. Ik ben er juist doodziek van om over hem te praten. Laten we het over mij hebben.

MILES: Alleen maar één micro-seconde. Ik beloof het je.

CELIA (*met tegenzin*): Nou, wacht dan een minuutje. Ik moet nu echt eerst naar Sylvie, om haar te zeggen, wat ze moet doen. Ze staat daar midden in de troep.

MILES: Wil je, dat ik je...?

CELIA: Nee. Kom alsjeblieft niet naar binnen, het is daar verschrikkelijk. Ik ben zo terug. (*dan, als een late overweging*) Oh, kun jij misschien een paar stoelen uit de schuur opvissen?

MILES: Jep. (*Celia gaat het huis in met de trap. Als ze weg is, zegt Miles enigszins mat*) Blijf niet te lang weg, wil je? Ik heb een vergadering binnen een...oh. (*zijn stem sterft weg, dan moppert hij op zichzelf*) Moet met het bestuur praten. (*loopt naar de schuur, nog steeds mopperend op zichzelf. In het begin lijkt dit gemopper onsamenhangend, maar dan blijkt dat hij een speech voorbereid*) Meeuurrrr...meeuurrrr... nah...nah...nah...meeuurrrr...nah, dames en heren van het bestuur...hier is een....meeuurrrr wie over de meeuurrrr geweest nah...meeuurrrr en meeuurrrr. Haarhoor...daarvoor...(*hij opent de deur van de schuur en pauzeert*) Daarom, voordat we hier in... nee, voordat we hier in verstrikt raken...voordat we overgaan tot... overgaan tot overhaastige uitspraken... conclusies. Voordat we verstrikt raken in enige overhaastige conclusies, moeten we eerst zeker zijn, moeten we eerst zeker zijn...(*hij vindt twee klapstoeltjes in de schuur en neemt ze mee naar buiten*) Nee, we moeten er zeker van zijn, dat we niet overgaan om de schuld van iets, neer te leggen bij een man's deurmat...voor de voeten van een man...nee, op zijn hoofd. We kunnen de schuld niet stapelen voor zijn voeten...van een man, die

zichzelf in een moeilijke positie...nee, schuldloos...oh, verdomme. *(hij staat in de deuropening van de schuur, in impasse geraakt door zijn speech. Celia komt het huis uit)*

CELIA: Ik heb het water opgezet. Je wilt wel een kopje mee drinken, denk ik?

MILES: Oh, bedankt. Ik denk, dat ik daar genoeg tijd voor heb. *(hij biedt de stoelen aan)*

CELIA: Oh, goed. *(ze zetten de stoelen neer en gaan zitten)* Wat Sylvie betreft, ze is niet erg pienter, maar als je haar een keer verteld hebt, wat ze moet doen en haar in de goede richting stuurt, dan gaat ze ook aan een stuk door.

MILES: Dat is het Bell-meisje, hé?

CELIA: Ja, de oudste. Mevrouw Bell's oudste. Ze komt hier twee keer in de week. De beste die ik ooit heb gehad. Ze blijft niet. Ze gaat trouwen of zo iets.

MILES: Echt? Met wie gaat ze trouwen?

CELIA: Oh, niet meteen. Nog niet. Ze heeft een baby. Ik denk, dat Hepplewick zich ergens schuil houdt.

MILES: Lionel Hepplewick? Lieve Hemel. Ik zou niet met hem willen trouwen.

CELIA: Dat is ook, wat ze tegen mij zei. Ze speelt het slim, het is een verstandig meisje.

MILES: Nou, luister, hoe dan ook, ik heb die vergadering binnen een minuut of twee, Celia, laat me dus....

CELIA: Laat me het water niet vergeten.

MILES: Nee, goed. Weet je, het punt is, dat dingen...

CELIA: Ik denk, dat ik je eerst iets moet zeggen, Miles, voordat je verder gaat. Ik denk echt, dat ik dat moet doen.

MILES: Oh, ben je er zeker van, dat je dat moet?

CELIA: Het moet je toch recentelijk zijn opgevallen, Miles, dat Toby en ik...nou, dat we nauwelijks nog met elkaar samen zijn, om eerlijk te zijn. We werken verschrikkelijk op elkaars zenuwen. Goed, ik realiseer me dat hij een moeilijke tijd doormaakt op zijn werk....

MILES: Hij maakt een verschrikkelijke tijd door.

CELIA: Ja, dat weet ik. Ik kan zien, wat het hem aandoet. Ik bedoel, de meeste nachten drinkt hij zich bewusteloos.

MILES: Meen je dat echt?

CELIA: En de meeste dagen. God, dat moet je toch opgevallen zijn. Iedereen valt het op.

MILES: Nou ja, zo nu en dan. Ik bedoel, ik denk niet dat ik naar eer en geweten kan zeggen, dat ik Toby nooit dronken op zijn werk heb gezien, niet op het werk. Wel buiten zijn werk, ja. Ja, dat moet ik

toegeven. Heel vaak. Buiten het werk. Maar wat een man in zijn eigen tijd doet...

CELIA: Is mijn zaak.

MILES: Oh, ja...Hoe zal ik het zeggen...Hij wordt behoorlijk dronken, hé?

CELIA: Ondraaglijk.

MILES: Oh, jee. Wat naar voor je. Dat wist ik niet. Natuurlijk, Rowena en ik hebben jullie weinig gezien de laatste tijd. Zij is zo...druk met andere dingen bezig. Dat moeten we doen. Weer samen komen. Op een avond. Het is nu zomer en alles wat er aan vast zit.

CELIA: Het punt is, dat ik niet weet hoe lang we nog in staat zijn om bij elkaar te blijven. Toby en ik.

MILES: Oh, ik begrijp het. *(na een pauze)* Ik begrijp het.

CELIA: Dus.

MILES: Ja.

CELIA: Je bent niet verrast?

MILES: Nee. Nou...ja. Ik weet het niet. Ik denk niet, dat het een goed idee is, Celia.

CELIA: Dat vindt jij misschien. Ik denk niet, dat ik nog veel meer kan verdragen, echt niet. Hij is gewelddadig. Hij is onaangenaam. Hij is grof. Hij is onvoorspelbaar. En hij houdt geen moment rekening met mij. Ik denk, dat ik niet veel meer kan verdragen. *(ze vecht tegen haar tranen)*

MILES *(verwart)*: Oh, jee.

CELIA: Ik kan het echt niet.

MILES: Ja, nou, dat is niet echt iets, dat ik kan...Weet je, botweg gezegd, Celia, Toby doet het al lang niet meer zo goed als hoofdonderwijzer.

CELIA: Ik ben niet verrast. De meeste tijd weet hij amper wat hij aan het doen is. *(Miles lacht enigszins onbenullig)* Nee, eerlijk Miles. Sommige dagen scheidt hij zich af voor de vergadering, op dat veld daar. Ik kijk naar hem vanuit de slaapkamerraam. Hij doolt maar rond en rond in cirkels, zoekende naar een uitweg.

MILES: Hij denkt misschien na. Hij denkt misschien na, weet je. Mensen lopen in cirkels, Celia, wanneer ze nadenken.

CELIA: Hij heeft het nadenken al jaren geleden opgegeven.

MILES: Hoe dan ook, het is ongetwijfeld waar, dat gewoontes worden losgelaten. Goed personeel vertrekt en ouders beginnen te klagen.

CELIA: Vertel mij dat niet. Tegen wie denk je dat ze klagen?

MILES: De raad van toezicht is er zelfs bij betrokken. En mijn attentie, als voorzitter, toch wel. En dat brengt me in een lastige positie, zoals je je wel kunt voorstellen. Ik probeer ze er van af te houden. Maar Kolonel Malton wil bloed zien, dat voel ik gewoon. En Irene Pridworthy, die Toby nooit heeft gemogen, ook. Daar kun je donder op tegen

zeggen.

CELIA: Oh, nou ja.

MILES: Als voorzitter word ik geacht onpartijdig te zijn, maar iedereen weet natuurlijk, dat ik dat niet ben. Toby en ik zijn...God, ik heb hem voorgedragen voor deze baan, nietwaar? Hoe dan ook, wat ik wil zeggen, is dat ik zal doen wat ik kan.

CELIA: Ik ben er zeker van, dat hij het zal waarderen.

MILES: Het punt is, denk jij dat er enige garantie is, Celia, dat hij in de toekomst zijn eigen sokken op zal houden?

CELIA: Absoluut niet, veronderstel ik.

MILES: Dus dat kan ik ze zelfs niet vertellen? Dat hij zich daarvoor zal inspannen?

CELIA: Het zou heel erg onverstandig van je zijn.

MILES: Wat moet ik dan tegen de raad van toezicht zeggen?

CELIA: Vraag mij dat niet. Vertel ze, dat ze een dronkaard in dienst hebben. Dat is hij.

MILES: Ik haat het, jullie beiden af te zien glijden in de goot, Celia. Dat doe ik echt.

CELIA: Wel. *(ze bedenkt zich)* Oh, God, het water. Een ogenblik. *(ze snelt het huis in)*

MILES: Lieve hemel. *(staat op en loopt heen en weer)* Ik weet niet, wat ik tegen ze moet zeggen. Ik kan toch moeilijk zeggen, dat hij een dronkaard is. Meeuurrr...nah...meeuurrr... Meeuurrr...of laat ons in overweging nemen, of zelfs in beschouwing nemen, ja, laat ons in beschouwing nemen, de staat van dienst van deze opmerkelijke onderwijzer. Vijf jaar, zes jaar, vijf jaar geleden, had deze school maar...of zelfs minder dan tweehonderd leerlingen, de meeste waren meisjes, het gepresteerd een cricketteam samen te stellen, die voor niemand onder deed. En ik citeer, ondanks dat ik zeker weet, dat Kolonel Malton het zo uit zijn hoofd op kan zeggen. Twaalf gespeeld, negen gewonnen, drie gelijk gespeeld en geen enkele verloren. Ik herhaal, geen enkele verloren. Of laten we het hebben over het squashteam. Uit negen gespeelde wedstrijden... *(hij onderbreekt zijn betoog, als iets in het veld zijn aandacht trekt. Hij roept)* Oh, goedemiddag Lionel. Hoe gaat het er mee...? Goed. Hoe gaat het met je vader...? Wat?... Nee, ik zei, hoe gaat het met meneer Hepplewick...? Oh, goed. Fantastisch. *(hij kijkt Hepplewick na)* Het is een vreemde kerel. Waarom spelen de kinderen voetbal, het is het cricketseizoen...of squash...Een ongeëvenaard record, leden van het bestuur. Laat ons dat niet vergeten, wanneer we... *(Sylvie komt de tuin in. Ze is een jonge, fris-uitziende, doch enigszins lompe vrouw, van ongeveer twintig jaar. Ze draagt enkele kartonnen dozen, die*

overgebleven zijn van de schoonmaakactie) Oh, hallo, Sylvie.

SYLVIE (*verlegen*): Goedemiddag, meneer Coombes.

MILES: Ik was zo juist...eh...(*Sylvie loopt mopperend langs hem heen naar de achterkant van de schuur. Miles kijkt haar na. Geluid van gekletter in het vuilnisvat*)

SYLVIE (*niet te zien*): Ga weg, jij. Schiet op. Maak dat je weg komt. (*ze keert terug, maar blijft praten tegen iemand in het veld*) Schiet op. Verdwij. Ruk uit! (*na een pauze, keert ze tevreden terug, ziet Miles en glimlacht verlegen*) Sommige weten niet van opgeven, hé? (*ze gaat terug naar het huis. Miles ziet er een beetje perplex uit bij deze verwisselingen*)

MILES (*hervat speech*): Al deze excellente hoogtepunten van een gedreven hoofdonderwijzer. Directeur. Schoolhoofd. En natuurlijk, zoals we allemaal weten, en u bent de eerste om dat te beamen, Kolonel Malton, leiderschap komt alleen voort uit de top.

CELIA (*niet te zien*): Wil je suiker, Miles?

MILES: Wat?

CELIA (*niet te zien*): Nee, leg die bij de anderen neer, Sylvie. Heb daar nu eens oog voor. (*tot Miles*) Ik vroeg of je suiker wilde?

MILES: Nee, dank je, nee. (*gaat door*) Ik zal nu heel oprecht zijn en u zeggen, ja, mevrouw Pridworthy, ik heb hier een persoonlijk belang bij, een onvervreemdbaar belang. Als u een vriendschap tenminste een belang kan noemen. Toby Teasdale is een vriend. Celia Teasdale is een vriendin. Toby en ik zijn samen op dezelfde school geweest. Een school, eerwaarde Fognorth, die niet veel anders was, dan de school waar we nu opzitten. Als ik door de ramen naar buiten kijk.. Ik kan er maar beter voor zorgen, dat ik op de goede plek zit. Anders lijkt het net, of ik door de deur kijk. Dat is niet zo goed. Op deze gronden...in deze hal...doordrenkt met tradities, wilt u mij wel excuseren, dat ik een brok in mijn keel krijg. Zeker nu...(*Celia verschijnt met twee kommen*)

CELIA: Daar zijn we weer, alsjeblieft.

MILES: Oh, dank je wel. (*ze gaan met hun kom zitten*) Toby zal bezwijken, weet je, als je hem verlaat.

CELIA: Ik had de indruk, dat dat al gebeurd was.

MILES: Nou, als de strijd dan al is gestreden, dan wil ik je dit zeggen. Hij heeft je nooit verdiend.

CELIA (*geroerd*): Oh, Miles.

MILES: Nee, dat heeft hij niet. Toby neemt altijd alles, zoals het komt. Nooit een "dank je." Nooit een " Lieve hemel, wat een geluk heb ik, hé"?

CELIA: Dat is waar.

MILES: Ik durf er om te wedden, dat hij nog nooit dank je tegen jou hebt

gezegd, waar of niet? Niet in, wat is het, tien jaar?

CELIA (*denkt na*): Nee. Ik kan me niet herinneren, dat hij dank je heeft gezegd. Nee. Maar, dat verwachtte je toch ook niet, hé? Mensen doen dat niet zo veel. Echtgenoten en hun vrouwen. Altijd “dank je wel” zeggen.

MILES: Ik zou het gedaan hebben. Ik zou dank je wel tegen je zeggen. Iedere dag.

CELIA: Oh, dat is lief. Zeg je dat ook vaak tegen Rowena?

MILES: Dat doe ik zeker niet. Ik heb haar nergens voor te bedanken. Helemaal niets. Eerder het tegenovergestelde. Zoals zij zich gedraagt. Ik wacht nog steeds op een dank je van haar.

CELIA: Oh. (*ze wil niet in dat gesprek betrokken raken*) Ik denk, dat Toby een of twee keer “goed gedaan” heeft gezegd. Dat was een soort van aanmoediging toen het gebeurde. Maar daarna hoorde ik dat nooit meer.

MILES: Goed gedaan? Wat, bedoel je in bed?


CELIA: Lieve God, nee. Hij zei dat nooit in bed. Goed gedaan. Verschrikkelijk ontmoedigend. Nee, ik bedoel, als ik een lekkere taart of zoiets had gemaakt. Of iets goedkopers had gekregen.

MILES (*verrast*): Goedkopers?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407



“Samenspelen” is ons motto